

Arrest

nr. 59 374 van 6 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 november 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 augustus 2010 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Hij is vergezeld van zijn ouders, echtgenote en minderjarige kinderen.

Via het vision-systeem blijkt dat verzoeker van de Italiaanse consulaire instanties op 4 augustus 2010 een Schengenvisum was uitgereikt.

Op 29 september 2010 dient de Belgische overheid een verzoek tot overname in bij de bevoegde Italiaanse instanties met toepassing van artikel 9.2 van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat

verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening).

Daar de bevoegde Italiaanse autoriteiten niet binnen de vastgestelde termijn reageren op de vraag tot overname worden zij, gelet op artikel 18 (7) van de Dublin-II-Verordening, geacht in te stemmen met dit verzoek. De Belgische autoriteiten laten dit aan Italië weten via een Tacit Agreement op 30 november 2010.

Op 30 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten Y.E.

geboren te (...)

van nationaliteit te zijn : Armenië (Rep.)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

Reden van de beslissing :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 9(2) en 18(7) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene en zijn echtgenote E. A. en hun kinderen vroegen op 16.08.2010 asiel in België. Via het Vision-systeem verkregen informatie toont aan dat de Italiaanse consulaire diensten op 04.08.2010 aan de betrokkene een Schengenvizum (I17009282) uitreikten. Tijdens zijn verhoor ontkende de betrokkene dit. Hij stelde dat hijzelf geen visum aanvraagde. Op 28.09.2010 werd een verzoek voor overname gericht aan de bevoegde Italiaanse instanties, die tot op heden niet op ons verzoek voor overname hebben geantwoord. Artikel 18(1) van Verordening 343/2003 stelt dat de voor overname verzochte Lidstaat binnen een termijn van twee maanden moet antwoorden op ons verzoek. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden staat volgens artikel 18(7) gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 op 30.11.2010 door middel van een "tacit agreement" op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen. Ook inzake de asielaanvraag van de echtgenote van de betrokkene werd overname gevraagd aan Italië.

Aan de betrokkene werd tijdens het verhoor gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende. De betrokkene stelde dat hij niet zelf koos voor België, maar naar België werd gebracht. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden decriteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. We benadrukken dat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene op grond van de artikels 9(2) en 18(7) van Verordening 343/2003. Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie door dezelfde internationale verdragen gebonden als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië kent, net als België, de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de

erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG zal aan de betrokkene in zijn hoedanigheid van kandidaat-vluchteling de nodige opvang worden verstrekt.

Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De betrokkene uitte geen enkele vrees tegenover de Italiaanse instanties en maakte geen melding van feiten of omstandigheden, die zouden kunnen wijzen op een mogelijke inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

De betrokkene verklaarde op uitzondering van zijn echtgenote, kinderen en ouders (OV 6670615) geen familie te hebben die in België of in een andere Lidstaat verblijft. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht van de betrokkene aan Italië een schending zou betekenen van artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 9(2) en 18(7) van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse instanties.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, van de regels van behoorlijk en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Er moet worden vastgesteld dat de Dienst Vreemdelingen zaak haar beslissing motiveert zonder ook maar enig verder onderzoek te hebben ingesteld. De bestreden beslissing dd. 30.11.2010 werd slechts lichtzinnig en foutief gemotiveerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft haar beslissing genomen zonder enig verder onderzoek ter zake gedaan te hebben.

De Dienst Vreemdelingenzaken is van oordeel dat zij de asielaanvraag van verzoeker niet dienen te onderzoeken en dat Italië bevoegd is om de asielaanvraag van verzoeker te onderzoeken.

Verzoeker is echter nooit in Italië geweest of heeft in Italië nooit enige visum aanvraag gedaan.

Verzoeker heeft wel beroep gedaan op een tussenpersoon die de vlucht uit het land van herkomst geregeld heeft. Verzoeker heeft al zijn papieren dienen af te geven aan deze man.

Deze man heeft er voor gezorgd dat verzoeker zijn land kon ontvluchten en heeft verzoeker naar België gebracht.

Bij zijn asielaanvraag in België heeft verzoeker dan vernomen dat er blijkbaar enkel dagen voor zijn aankomst in België een visum werd uitgereikt in Italië.

Echter verzoeker heeft nooit een visum aangevraagd. Hij heeft hiervoor nooit enige documenten ondertekend.

Verzoeker is dan ook van oordeel dat hij niet verantwoordelijk kan gesteld worden voor het feit dat er blijkbaar op een frauduleuze wijze door iemand anders op zijn naam een visum werd aangevraagd.

Tegenpartij heeft met deze opmerkingen van verzoeker geen rekening gehouden en heeft louter gesteld dat Italië bevoegd is voor de asielaanvraag van verzoeker op basis van het feit dat er op naam van verzoeker een visum werd aangevraagd in Italië.

Op grond van deze korte motivering komt de Dienst Vreemdelingen tot het besluit dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten.

De Dienst Vreemdelingen zaken stelt zonder enige concrete bewijzen of elementen simpelweg dat verzoeker het land dient te verlaten. Er is echter onvoldoende onderzoek hieromtrent verricht en deze gevolgtrekking kwam dan ook zeer lichtzinnig tot stand.

Zo heeft tegenpartij geen onderzoek gedaan naar de visumaanvraag van verzoeker in Italië en of deze al dan niet de handtekening van verzoeker draagt.

Tegenpartij had enige onderzoek naar deze visumaanvraag dienen te verrichten gelet op het feit van de verklaringen van verzoeker dat deze stelt nooit enige visum aanvraag ingediend te hebben en nooit in Italië geweest te zijn.

De Dienst Vreemdelingen zaken had wel degelijk de aanvraag van verzoeker dienen te onderzoeken hetgeen zij nagelaten heeft te doen. Verzoeker riskeert immers vervolgd te worden bij terugkeer naar Armenië.

De Dienst Vreemdelingen zaken had tevens op basis van humanitaire of soevereiniteitsoverwegingen kunnen beslissen om de asielaanvraag van verzoeker wel in overweging te nemen.

Gelet op de verklaringen van verzoeker had dit in casu gemakkelijk gekund.

De Dienst Vreemdelingen zaken kan tevens niet garanderen dat de asielaanvraag van verzoeker in Italië correct zal gebeuren.

De bestreden beslissing is bijgevolg niet alleen gemotiveerd op basis van onjuiste en niet bewezen gegevens, zij is bovendien ook onvoldoende gemotiveerd bij gebreke aan een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak. De beslissing dd. 30.11.2010 van de Dienst Vreemdelingen zaken is dan ook genomen met machtsverschrijding.

Dit maakt dan ook een schending van de motiveringsplicht uit, strijdig met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsverschrijding genomen' (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Er wordt enkel geargumenteed dat verzoeker het land dient te verlaten op basis van het feit dat Italië bevoegd is voor de asielaanvraag van verzoeker. Deze beslissing is ingeven door het feit dat er blijkbaar door iemand anders op dubieuze wijze een visum aanvraag werd ingediend in Italië waar verzoeker niets mee te maken heeft.

Dat verzoeker dienvolgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekt de bestreden beslissing dd. 30.11.2010 te vernietigen wegens schending van de motiveringsplicht en de regels van behoorlijk bestuur."

2.2 In de repliekmemoirie benadrukt verzoeker dat hij "nooit persoonlijk enige visum aanvraag (heeft) ingediend of ondertekend". Dat het mogelijk gaat om een "valse aanvraag van een visum door onbekende." Bovendien wijst verzoeker op het feit dat zijn moeder een medisch probleem heeft en een medische regularisatie heeft aangevraagd. De familie dreigt uit elkaar te vallen indien verzoeker naar Italië dient te gaan.

2.3 Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit voormeld artikel en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen die verzoeker in de uiteenzetting van zijn middel vermeldt, voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoeker verwijst ook nog naar artikel 52 van de Vreemdelingenwet, doch deze bepaling heeft geen betrekking op de formele motiveringsplicht. In artikel 52 van de Vreemdelingenwet wordt namelijk de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omschreven.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoeker de motieven die de bestreden beslissing schragen inhoudelijk betwist, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de Italiaanse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag aangezien uit een controle van de vision-databank is gebleken dat door de Italiaanse autoriteiten aan verzoeker een Schengenvisum werd toegekend. Er wordt daarnaast toegelicht dat, gelet op deze vaststelling, aan de Italiaanse autoriteiten gevraagd werd om verzoeker over te nemen. Tevens wordt gesteld dat de Italiaanse autoriteiten, rekening houdende met artikel 18 (7) van de Dublin-II-Verordening het overnameverzoek aanvaard hebben aangezien de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op het verzoek tot overname hebben geantwoord. Deze gegevens vinden steun in het door verweerder neergelegde administratief dossier. Verzoeker kan, gelet op voorgaande vaststellingen, niet voorhouden dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de nodige onderzoeksdaden heeft gesteld. Verzoeker lijkt de resultaten van deze onderzoeksdaden te willen betwisten. Hij blijft evenwel in gebreke om aan te tonen dat de inlichtingen die verweerder verzamelde incorrect zijn en toont door louter te stellen dat verweerder een verder onderzoek had kunnen doen niet aan dat de gegevens waarop de bestreden beslissing is gebaseerd niet volstaan om tot deze beslissing te komen.

Verzoeker geeft te kennen nooit in Italië geweest te zijn. De Raad kan in dit verband enkel vaststellen dat dit ook nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld. Er wordt enkel vastgesteld dat de *“Italiaanse consulaire diensten”*, een Schengenvisum voor Italië aan verzoeker verstrekten. In zoverre verzoeker betoogt dat hij nooit zelf *“een aanvraag”* tot het verkrijgen van een visum heeft gedaan, dient te worden opgemerkt dat ook dit nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld. Er wordt enkel aangegeven dat hem een visum werd uitgereikt. In dit verband moet worden benadrukt dat verzoeker op 30 augustus 2010 heeft verklaard dat zijn paspoort zich bevindt bij een zekere Arsen die de volledige reis regelde; dat hij niet weet of hij reisde met zijn paspoort; dat hem werd gezegd dat hij het land niet kon verlaten met zijn eigen paspoort door zijn problemen; dat de smokkelaar hem begeleidde aan iedere paspoortcontrole en dat hij veel geld heeft betaald om alles te kunnen regelen. De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoeker beroep deed op een derde om in zijn naam de nodige reisdocumenten aan te vragen. Gelet op deze verklaring van verzoeker kan hij ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat *“blijkbaar op een frauduleuze wijze door iemand anders op zijn naam een visum werd aangevraagd.”*

Verzoeker meent dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft nagelaten zijn aanvraag te onderzoeken en dat hij vervolging riskeert bij terugkeer in Armenië. Deze bewering mist elke grondslag. In de bestreden beslissing wordt immers geen inhoudelijk standpunt ingenomen met betrekking tot het asielrelaas van verzoeker. Er wordt slechts bepaald welk land verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. Verzoeker wordt niet gerepatrieerd naar Armenië doch wel naar Italië omdat de Italiaanse autoriteiten bevoegd zijn om zijn asielaanvraag te onderzoeken.

Met betrekking tot het standpunt van verzoeker dat verweerder *“op basis van humanitaire of soevereiniteitsoverwegingen”* had kunnen beslissen om zijn asielaanvraag door de Belgische asielinstanties te laten behandelen, moet worden benadrukt dat *in casu* op verweerder geen verplichting rust om af te wijken van de bevoegdheidsregels die zijn vervat in de Dublin-II-Verordening en dat hij heeft uiteengezet waarom hij van oordeel was dat er geen reden bestaat om af te wijken van deze regels.

Verzoeker stelt nog dat verweerder niet kan garanderen dat het onderzoek van zijn asielaanvraag correct zal gebeuren. Hij gaat hierbij evenwel voorbij aan het feit dat verweerder in de bestreden beslissing duidelijk heeft vermeld dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden, zodat er geen reden bestaat om aan te nemen dat verzoeker voor de behandeling van zijn asielaanvraag in Italië minder waarborgen dan in België zou

genieten. Verweerder heeft verder gespecificeerd dat Italië de Vluchtelingenconventie ondertekend heeft en dat de Italiaanse autoriteiten op basis van deze conventie op eenzelfde objectieve manier als de Belgische asielinstanties over de in het kader van een asielaanvraag aangebrachte gegevens oordelen. Verzoeker lijkt dit standpunt in vraag te willen stellen, maar brengt geen gegevens aan dat toelaat te besluiten dat de stellingname van verweerder incorrect is.

In zijn repliekmemoirie houdt verzoeker plotseling voor dat zijn moeder medische problemen heeft en dat zij een medische regularisatie heeft gevraagd waardoor hij niet naar Italië kan reizen. De medische problemen en regularisatieaanvraag blijken niet uit de stukken van het administratief dossier. Verzoeker toont niet aan dat verweerder op de hoogte was of kon zijn van deze medische problemen en regularisatieaanvraag van zijn moeder op het ogenblik dat de bestreden beslissing is genomen, met name op 30 november 2010. Verweerder kon derhalve geen rekening houden met het feit dat verzoekers moeder medische problemen zou hebben. Waar verzoeker nog aangeeft dat zijn moeder niet kan reizen en dat hij wordt 'gescheiden' van zijn 'familie' indien hij wordt overgebracht naar Italië, kan het volstaan op te merken dat verzoeker deze beweringen niet aannemelijk maakt.

Gelet op voorgaande vaststellingen moet worden besloten dat de beschouwingen van verzoeker niet toelaten te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij de toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, of van enig ander niet nader omschreven beginsel van behoorlijk bestuur, blijkt derhalve niet. Evenmin kan besloten worden tot enige vorm van machtsoverschrijding.

Het eerste middel is ongegrond.

2.4 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 14 van van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Verzoeker kreeg het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan worden teruggeleid . De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoeker bij zijn terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM. Door zijn land te ontvluchten is verzoekster eveneens blootgesteld aan represailles wegens landverraad. Door verzoeker terug te sturen naar haar land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat hij slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen. Verzoeker vreest terecht voor zijn leven. De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoeker. Een gedwongen terugkeer of het terugsturen van verzoeker naar Italië waar verzoeker nooit geweest is en waar het niet zeker is dat zijn asielaanvraag zal onderzocht worden, houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoeker. Dat dit middel dan ook gegrond is.”

2.5 In de repliekmemoirie herhaalt verzoeker dat hij naar zijn land van herkomst kan worden teruggeleid terwijl hij bij zijn terugkeer slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 van het EVRM.

2.6 De Raad merkt op dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst. Er wordt daarentegen gesteld dat verzoeker zich naar Italië dient te begeven om zijn asielaanvraag te laten onderzoeken. Het betoog van verzoeker dat de artikelen 3 en 14 van het EVRM geschonden zijn omdat verweerder van oordeel is dat hij kan worden teruggeleid naar zijn land van herkomst mist bijgevolg feitelijke grondslag.

Het tweede middel is ongegrond.

2.7 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 5 en 8 van het EVRM.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Het is duidelijk dat verzoeker bij zijn terugkeer niet in veiligheid zal zijn.

De vrees voor zijn leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake.

Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoeker terug zou keren naar zijn land van herkomst.

De veiligheid en vrijheid van verzoeker is geenzins gewaarborgd in zijn land van herkomst, temeer vermits hij zijn land van herkomst verlaten heeft en hij zal bloot gesteld worden aan represailles wegens landverraad.

Verzoeker heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Armenië.

Indien hij gedwongen zou worden om terug naar Armenië te gaan, heeft hij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is hij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven.

Voor verzoeker is het quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden aangezien zijn familie mede gevlucht is en de moeder van verzoeker ziek is en in België een medische regularisatie heeft aangevraagd.

Verzoeker heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd.

Dat dit middel dan ook gegrond is.”

2.8 In de repliekmemoire herhaalt verzoeker dat hij bij terugkeer naar Armenië niet in veiligheid zal zijn en bedreigd zal worden. Zijn veiligheid en vrijheid zijn geenzins gewaarborgd in zijn land van herkomst.

2.9 Opnieuw dient de Raad op te merken dat in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat verzoeker dient terug te keren naar Armenië. In deze beslissing wordt, zoals reeds werd toegelicht bij de bespreking van het vorige middel, enkel uiteengezet dat de Italiaanse autoriteiten bevoegd zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag en hij zich om die reden naar dat land dient te begeven teneinde te laten nagaan of hij van een vluchtelingen- of beschermingsstatus kan genieten. Verzoeker maakt door louter te verwijzen naar de problemen die hij zou hebben in Armenië dan ook niet aannemelijk dat zijn recht op vrijheid en veiligheid, zoals voorzien in artikel 5 van het EVRM in het gedrang zou gebracht worden door de bestreden beslissing.

De bewering van verzoeker dat hij in Armenië geen inkomen en geen plaats om te verblijven heeft, laat evenmin toe een schending van de artikelen 5 en 8 van het EVRM vast te stellen. Verzoeker wordt immers de mogelijkheid geboden om zich naar Italië te begeven, alwaar hij in het kader van zijn asielaanvraag dient opgevangen te worden.

Verzoeker die verklaarde op 11 augustus 2010 het Rijk te zijn binnengekomen, maakt ook niet aannemelijk dat “de band” die hij in België heeft opgebouwd en zijn “integratie” dusdanig is dat de verplichting om zich naar Italië te begeven, zou dienen beschouwd te worden als een inmenging in zijn privé- of familieleven.

Een schending van de artikelen 5 en 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.10 Verzoeker stelt ten slotte het volgende in zijn verzoekschrift:

“E Humanitaire gronden

Dat verzoeker alle banden heeft verbroken in zijn voormalig thuisland en riskeert om er vervolgt te worden bij zijn terug keer. Verzoeker heeft in België reeds een begin gemaakt van de opbouw van zijn nieuw leven.

Indien het beroep tot nietigverklaring van verzoeker niet gegrond zou verklaard worden, dit een humanitair onrecht zou uitmaken.

Dienvolgens vraagt de verzoeker om in voorkomend geval de bestreden beslissing met betrekking tot hemzelf op humanitaire gronden te vernietigen.”

2.11 De Raad stelt vooreerst vast dat er een gebrek is aan voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of beginsel en van de wijze waarop, volgens verzoeker, deze rechtsregel of

beginsel worden geschonden. Bovendien herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing verzoeker niet verplicht terug te keren naar zijn thuisland doch aangeeft dat hij zich naar Italië kan begeven, de lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van zijn asielaanvraag.

Het vierde middel kan niet tot de nietigverklaring leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN